

רע"פ 89/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 89/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ג 52646-03-18 מיום 12.12.2018 שניתן על ידי השופטים ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר

המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר) בעפ"ג 52646-03-18 מיום 12.12.2018 במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופטת ג' סקפא שפירא) בת"פ 23976-06-16 מיום 7.2.2018.

2. המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 380 וסעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובעבירת הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי

עמוד 1

3. כמפורט בכתב האישום המתוקן, המבקש והמתלוננת הם בני זוג החיים בנפרד, נשואים מזה כ-6 שנים והורים ל-2 ילדים משותפים. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן, הייתה המתלוננת בהיריון מתקדם.

ביום 3.6.2016 בשעה 20:00 לערך, לאחר ששתי המבקש מספר משקאות אלכוהוליים, התפתח ויכוח בינו לבין המתלוננת. בעיצומו של הויכוח, ולנוכח צעקותיו של המבקש, נכנסה המתלוננת לחדר השירותים ונעלה את עצמה שם. משיצאה המתלוננת מחדר השירותים, החל המבקש להשתולל בבית ולטרוק דלתות.

בהמשך, יצאה המתלוננת מהבית ואמרה למבקש כי בכוונתה להתלונן במשטרה. הלה יצא אחריה, וכשהגיעו בסמוך לתחנת המשטרה, תקף אותה בכך שדחף אותה לקרקע וגרם להלחבלה ולנפחות ברגלה, וכן לכאבים בצד הימני בבטנה.

המבקש לא חדל, ולאחר שהרים את המתלוננת מהרצפה וזו עמדה על רגליה, החל להכות אותה בבטנה ואמר לה: "הרסת לי את החיים עם 3 הריונות". באותה העת, הבחין במתרחש שוטר אשר הגיע למקום, ויחד עם שוטר אחר ביקש לעכב את המבקש. המבקש סרב לעיכוב תוך שהוא מתרחק מהמקום. השוטרים הודיעו למבקש כי הוא עצור, ולאחר שהלה המשיך להתנגד, ריתקו אותו השוטרים לרצפה ואזקו אותו, בעודו בועט ברגליו לכיוונו.

4. בגזר דינו ולצורך קביעת מתחם הענישה ההולם את מעשי המבקש, עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות וכן על חומרת העבירות שביצע המבקש. צוין בהתייחס לכך כי המבקש נהג באלימות כלפי בת זוגו בעת שהייתה בהיריון מתקדם ובמצב פגיע, ותקף אותה כשהם מצויים באמצע הרחוב, לעיני עוברים ושבים באופן המביא לא רק לפגיעה פיזית, אלא אף להשפלתה הפומבית.

על כן, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה בעניינו של המבקש נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

5. בבואו לגזור את עונשו של המבקש בתוך המתחם שקל בית משפט השלום לקולאאת נסיבותיו האישיות לרבות היותו משמורן לשלושת ילדיו הקטינים; הודאתו בכתב האישום המתוקן ונטילת האחריות על מעשיו; תקופת המעצר שריצה מאחורי סורג ובריח למשך חודש ימים ובמעצר בית למשך חודש נוסף; וכן תסקיר שירות המבחן המלמד על כבדת דרך טיפולית שעבר.

על כן, ומשקיים סיכוי של ממש שהמבקש ישלים את ההליך השיקומי, חרג בית משפט השלום לקולא מתחם הענישה שנקבע.

אף על פי כן, לנוכח חומרת המעשים שביצע המבקש, ולאחר שנסקל לחומרא עברו הפלילי של המבקש,

החליט בית משפט השלום שלא לאמץ את המלצתו של שירות המבחן להסתפק בצו מבחן ושל"צ, ולהשית עליו עונש של 2 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות; עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת "אלימות נגד הגוף" מסוג פשע למשך 3 שנים; עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת "אלימות נגד הגוף" מסוג עוון, עבירת איומים או עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, למשך 3 שנים; וכן צו מבחן למשך שנה מיום מתן גזר הדין.

6. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש נדחה, תוך שנקבע כי בית משפט השלום התחשב בכלל השיקולים הרלוונטיים ואף הקל עם המבקש עת מצא לנכון לסטות לקולא ממתחם העונש שנקבע, ומשכך, אין כל מקום להתערב בעונש הקל שהושת עליו. כמו כן ציין בית המשפט המחוזי כי יש במעשי המבקש חומרה יתירה, שכן הלה "הכה את בת זוגו בעת שהייתה בהיריון מתקדם ובמצב פגיע, בפומבי ובתעוזה רבה בהיותם בסמוך לתחנת משטרה ולנוכחותם של שוטרים".

7. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה חוזר המבקש על טענותיו כפי שנטענו בערכאות דלמטה. בפרט טוען המבקש כי העונש שהושת עליו מחמיר עימו יתר על המידה, וזאת לנוכח נסיבותיו האישיות לרבות מצבו המשפחתי והמלצת שירות המבחן בעניינו. כמו כן הגיש המבקש בקשה למינוי סניגור וכן בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בדרך של עבודות שירות.

8. דין הבקשה להידחות.

9. הלכה היא כי בית המשפט לא ייעתר לבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא אם הבקשה מעלה שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או אם מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש מפני עיוות דין.

יתירה מכך, בקשת רשות ערעור המופנית כולה כלפי חומרת העונש לא תתקבל אלא במקרים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים.

10. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות.

11. טענותיו של המבקש נידונו בפני שתי ערכאות - ונדחו, ולא שוכנעתי כי עניינו מעלה שיקולי צדק מיוחדים. העונש שהושת עליו לא רק שאינו חורג לחומרא ממדיניות הענישה הנהוגה, אלא אף מקל עימו - וזאת לאחר שבית משפט השלום חרג לקולא ממתחם הענישה לנוכח שיקולי שיקום בעניינו.

12. למעלה מהדרוש אדגיש כי המלצתו של שירות המבחן מהווה אך אחד מהשיקולים שיש לשקול במכלול שיקולי הענישה, וממילא זו אינה מחייבת את בית המשפט (והשוו: רע"פ 7377/18 חולדוקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (15.11.2018)).

13. נוכח דברים אלו ונסיבות העניין שלפניי, אף לא מצאתי לנכון למנות סניגור למבקש וזאת בהתאם לסעיף

15(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. אני סבור שטענותיו של המבקש הוצגו כראוי בבקשה שהוגשה לפניי, ובשים לב לעונש המקל שהושת עליו, לא יגרם לו אי-צדק כתוצאה מהיעדר הייצוג.

14. הבקשה נדחית אפוא. בכך גם מתייתרת בקשתו לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה היום, ד' בשבט התשע"ט (10.1.2019).

שׁוֹפֵט
